

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

12 iulie 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte – Guzun Ion,

Judecători – Daguța Sergiu, Talpă Boris,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei din 07 decembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău și sentinței din 21 septembrie 2022 a Judecătoriei Orhei /sediul Central/, în cauza penală în privința lui

Cuculescu Lilian XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 09.09.2021 – 21.09.2022 (prima instanță);
2. 13.10.2022 – 07.12.2022 (instanța de apel);
3. 20.03.2023 – 12.07.2023 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința din 21 septembrie 2022 a Judecătoriei Orhei /sediul Central/, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform art. 364¹ Cod de procedură penală, Cuculescu Lilian a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa de 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Cuculescu Lilian, la data de 02 iulie 2021, fără a deține permis de conducere, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, conștientizând caracterul ilicit al acțiunilor sale și urmările prejudiciabile care puteau surveni, urmărind scopul deplasării cu automobilul în stare de ebrietate alcoolică, s-a urcat la volanul automobilului de model „BMW 316i”, cu numerele de înmatriculare XXXXX, având astfel calitatea de conducător al mijlocului de transport, conform prevederilor pct. 7) al Regulamentului Circulației rutiere aprobat prin HG nr. 357 din 13.05.2009, și contrar prevederilor pct. 14) lit. a) al aceluiași Regulament, a condus automobilul pe străzile din mun. Orhei, o

perioadă nedeterminată de timp, până la ora 21.45 min. a aceleiași zile, când a fost stopat de colaboratorii INSP pe traseul R-6 km.46 din mun. Orhei și, fiind suspectat de consumul băuturilor alcoolice, a fost supus examenului alcoolscopic cu aparatul de testare "DRAGER ALCOTEST 6810 RO" și în consecință s-a constatat că în aerul expirat de acesta concentrația de alcool constituia 0,74 mg/l, ceea ce conform "Regulamentului privind modul de testare alcoolscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei" aprobat prin Hotărârea nr. 296 din 16.04.2009 a Guvernului Republicii Moldova, constituie stare de ebrietate cu grad avansat.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Cuculescu Lilian a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Codul penal – „*conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, care nu deține permis de conducere*”.

2. Sentința primei instanțe, a fost atacată cu apel de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței pronunțarea unei noi hotărâri prin care, a-i stabili inculpatului o pedeapsă mai blândă, inclusiv muncă neremunerată în folosul comunității, invocând că, inculpatul a recunoscut vina; cauza s-a examinat în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

3. Prin decizia din 07 decembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, apelul s-a respins și sentința a fost menținută.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care conform art. 16 Codul penal în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil se clasifică în categoria infracțiunilor ușoare, de persoana celui vinovat, care anterior a fost condamnat prin sentința din 26.04.2013 a Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) Codul penal, stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis. (f.d.74-75), antecedentele penale fiind nestinse, ținând cont de faptul că inculpatul, Cuculescu Lilian, a fost eliberat din penitenciar la data de 22.10.2018, după ispășirea pedepsei penale stabilite prin sentința din 26.04.2013 a Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău (condamnat art. 190 alin. (2) Codul penal), la momentul comiterii infracțiunii incriminate (la 02.07.2021), fapt ce denotă că, inculpatul nu a făcut careva concluzii pentru sine, continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni. Or, potrivit prevederilor art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni grave - dacă au expirat 6 ani după executarea pedepsei.

În contextul dat, instanța de apel a respins ca neîntemeiate și lipsite de suport probator criticile invocate de avocat în interesele inculpatului împotriva concluziilor primei instanțe referitor la individualizarea pedepsei stabilite ultimului, ca fiind individualizată greșit, or din materialele cauzei, instanța de apel a stabilit contrariul celor invocate de apărare.

Instanța de apel a considerat neîntemeiată, solicitarea apărătorului de a aplica inculpatului, pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, or instanța de apel a notat că potrivit sentinței din 26.04.2013 a Judecătorei Râșcani, municipiul Chișinău, ultimul a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) Codul penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, pedeapsă ce a fost executată, ultimul fiind eliberat din penitenciar la data de 22.10.2018, iar la data de 02.07.2021, Cuculescu Lilian a comis din nou o infracțiune. Astfel, nu există nici o circumstanță ce ar indica la faptul că la aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată, sancțiune penală neprivativă de libertate, inculpatul se va corecta și nu va mai comite alte infracțiuni.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bulbuc Boris, indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei și a sentinței în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, invocând argumente similare cu cele indicate în apel (pct. 2 din prezenta decizie), suplimentar:

- inculpatul are la întreținere un copil;

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat cu menținerea deciziei instanței de apel motivând prin faptul că recursul este vădit neîntemeiat.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul indică ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Cu referire la criticile recurentului, invocate prin prisma temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că sunt neîntemeiate aceste critici și acestea reprezintă opinia subiectivă a recurentului față de aceleași circumstanțe apreciate în speță de instanțele de judecată, or, instanța de apel în decizie (vol. I, f.d. 203verso – 205), și-a motivat corect soluția de menținere a sentinței primei instanțe, prin care aceasta și-a argumentat detaliat soluția la fel (vol.I, f.d. 182 – 185) în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate în apel, fiind reflectate clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel.

Astfel, din textul sentinței (vol.I, f.d. 182 – 185) primei instanțe și a deciziei (vol. I, f.d. 203verso – 205) instanței de apel, se reține că instanțele de judecată au luat în considerare circumstanțele invocate supra de recurent, precum și au ținut cont în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 7, 75 Cod penal, de cerințele prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal, în vederea realizării scopului legii penale, de restabilire a echității sociale, corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Cu referire la temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că este neîntemeiat, or, alegațiile indicate de către apărător în susținerea acestui temei, atât în sentință (vol.I, f.d. 182 – 185), cât și în decizia instanței de apel au fost combătute (vol.I, f.d. 182 – 185), motivare ce este în coroborare cu circumstanțele constatate în prezenta cauza penală în baza cumulului de probe cercetate de prima instanță și de instanța de apel, ce se acceptă și de instanța de recurs, ce este conform practicii CtEDO, hotărârea Albert vs. România din 16.02.2010.

În acest sens, Colegiul penal indică că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul. Doar instanța de judecată este în măsură să înlăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din aceste considerente, Colegiul penal analizând materialele cauzei, nu identifică temeiuri justificative de a interveni în hotărârea judecătorească a instanței de apel, aceasta fiind legală și întemeiată.

Astfel, Colegiul penal conchide că, instanța de apel în decizia sa corect și-a motivat soluția de menținere a sentinței prin care inculpatului i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, a luat corect în considerare gravitatea infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatului, consecințele survenite, modalitatea de săvârșire a acesteia cât și rezonanța infracțiunii în societate.

Colegiul penal statuează că în cadrul condițiilor suspendării executării pedepsei penale cu închisoare, persoana inculpatului este apreciată sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata dacă acesta se poate corecta fără executarea reală a pedepsei.

În acest sens, se reține că aceste prevederi legale au fost raportate just la circumstanțele cauzei penale, gravitatea infracțiunii săvârșite cu intenție, precum și la personalitatea inculpatului, care deși și-a recunoscut vinovăția, se caracterizează ca o persoană cu comportament negativ, fiind predispus spre încălcarea legilor, astfel, doar pedeapsa stabilită va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, precum și la restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul penal statuează că, conform cazierului, inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința din 26.04.2013 a Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa de 2 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis (f.d.74-75), antecedentul penale nefiind stins, ori inculpatul Cuculescu Lilian a fost eliberat din penitenciar la data de 22.10.2018, după ispășirea pedepsei penale stabilite prin sentința din 26.04.2013 a Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău la momentul comiterii infracțiunii imputate (la 02.07.2021), fapt ce denotă că, inculpatul nu a făcut careva concluzii pentru sine, continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni, pentru inculpat săvârșirea infracțiunilor capătă caracter sistematic, el ignorând cu desăvârșire prohibițiile impuse de legea penală.

În aceste condiții, instanța de recurs ordinar conchide că stabilirea unei pedepse non privative de libertate nu este rațională în circumstanțele stabilite pe caz și nu ar asigura scopul pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, care reglementează, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Mai mult, Colegiul penal statuează că, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

7. Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel expuse în decizia sa lipsesc, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2), pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal, -

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, împotriva deciziei din 07 decembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală în privința lui **Cuculescu Lilian XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la **12 iulie 2023**.

Președinte

Guzun Ion

Judecători

Daguța Sergiu

Talpă Boris